

A person in a dark jacket and pants is walking away from the viewer down a path in a misty forest. The path is covered with fallen autumn leaves in shades of orange and red. The trees are tall and thin, with bare branches, and the atmosphere is hazy and blue-toned. The overall mood is mysterious and atmospheric.

MICHAEL
KORYTA

KTO MI IDE
PO KRKU

PLUS

Kto mi ide po krku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Michael Koryta

Kto mi ide po krku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**MICHAEL
KORYTA**

**KTO MI IDE
PO KRKU**

PLUS

Túto knihu venujem Ryanovi Eastonovi – od potoka Stout Creek po vrch Republic Peak to trvalo niekoľko desiatok rokov a mnoho príjemných kilometrov.

PRVÁ ČASŤ

NEVIDITEĽNÝ SVEDOK

1

Štrnásťročný Jace Wilson stál v posledný deň svojho života na previse lomu a hľadel na chladnú, pokojnú vodu. Konečne pochopil, čo mu pred niekoľkými rokmi vravela matka: ak dá človek najavo strach, môže sa dostať do problémov, no ak bude klamať, že sa nebojí, dostane sa do dvojnásobných. Vtedy netušil, o čom hovorí. No dnes už áno.

Zo Strechy ho od vody delil takmer dvadsať metrový pokles a v stávke bolo sto dolárov – ktoré Jace, samozrejme, nemal. A to všetko len preto, lebo sa mu na tvári mihol strach. Áno, bola to hlúpa stávka. Nestavil by sa, keby tam s nimi neboli dievčatá a so smiechom ich nepočúvali. No nanešťastie stáli blízko pri nich, takže v stávke bolo oveľa viac ako sto dolárov. Zostávali mu dva dni na to, aby vymyslel, ako to zvládne.

Nie každému sa podarilo skočiť zo Strechy. Z lomu už vytiahli niekoľko tiel – staršie deti, vysokoškolákov, možno aj potápačov, ktovie. Bol si však istý, že ani jeden z nich sa nebál výšok.

„Do čoho si sa to zaplietol?“ zašepkal a obzrel sa na dieru v drôtenom plote vedúcom od starého lomu spoločnosti Easton Brothers až na dvor. Jaceov dom stál hneď vedľa opusteného

lomu. Jace dokázal stráviť v lome celé hodiny, preskúmal každý jeho kút alebo si šiel zaplávať, no vždy sa držal ďaleko od previsov. Ani vo sne mu nezišlo na um skákať z nich. K útesom sa nechcel ani priblížiť. Keď sa totiž pozrel dolu, zatočila sa mu hlava, podlomili kolená a musel rýchlo cúvnuť. No všetky tie hodiny samoty strávené v lome mu napomohli ku klamstvu, ktoré v tej chvíli potreboval. Keď odmietol vyliezť na strechu školy po rebríku, ktorý údržbár zabudol opretý o stenu, Wayne Potter si ho začal doberať, že sa bojí výšok. On sa ohradil, že na to, aby dokázal, že sa nebojí výšok, nemusí liezť po rebríku. Veď v lome ustavične skáče šípky do vody. Bol si istý, že Wayne si takú hlavičku nikdy neskočil.

Pravdaže, Wayne mu neveril. A nezabudol spomenúť Strechu – mal totiž staršieho brata, ktorý by ich k nej mohol cez víkend zaviezť.

„Si idiot,“ zanaďával si Jace nahlas. Po štrkovej cestičke plnej starých cigaretových ohorkov a prázdnych plechoviek od piva prešiel k širokému previsu starého lomu. Bol si istý, že voda pod ním je *dost hlboká* na šípku. Musí začať pomaly, taký mal plán. Najprv skočí tu, kde ho od hladiny delí asi päť metrov, a potom sa presunie inam, vyššie, niekam, kde bude aspoň desať metrov od hladiny. Zahľadel sa na vodu a hneď sa mu zakrútila hlava. Strecha je dvakrát vyššia, alebo aj viac?

„Len to skús,“ pobádal sa. Pomáhalo mu, keď sa rozprával sám so sebou. Dodávalo mu to odvahy. „Len to skús. Pri páde do vody sa nemôžeš zabiť. Nie, ak skočíš odtiaľto.“

Napriek týmto slovám len obchádzal previsy a držal sa asi meter od okraja pre prípad, že by sa mu podlomili kolená, zviezol by sa tvárou nadol, zlomil si väzy a skončil nehybne sa vznášajúci na hladine.

„Sráč,“ zopakoval si. Rovnako ho totiž nazvali pred dievčatami. Tak ho tým rozčúlili, že takmer vyliezol po rebríku. *Takmer*. Napokon sa rozhodol namiesto lezenia využiť na svoju obranu starý lom. Keď nad tým spätne uvažoval, asi mal radšej vyliezť po tom rebríku.

Vtom zahrnelo a dunenie sa odrazilo od vysokých kamených stien a vody. V lome znelo hlbšie a hrozivejšie ako hore na ceste. Odkedy vyšiel zo školy, fúkal silný vietor, a teraz zavalul tak prudko, že rozvíril kamenný prach. Zo západu sa po oblohe približovali čierne mračná a medzi nimi sa blýskalo.

Zlý čas na kúpanie, pomyslel si a chytil sa tejto myšlienky, lebo predstavovala výhovorku, prečo nemusí skočiť. „Wayne Potter nestojí za to, aby do mňa udrel blesk.“

Vydal sa teda naspäť a už bol takmer pri diere v plote, keď zastal.

Wayne Potter neustúpi. V sobotu sa zjaví aj s bratom, vezmú Jacea na Strechu, ten sa pred nimi pociká od strachu a oni prasknú od smiechu. Wayne sa potom v pondelok vráti do školy a všetkým o tom porozpráva. Ak to nevytára už predtým po telefóne. Alebo ešte horšie, privedie ostatných, aby sa prizerali. Čo keby priviedol aj dievčatá?

Práve tá myšlienka pomohla Jaceovi rozhodnúť sa. Síce sa skoku bál, ale neskočiť pred dievčatami? Tá predstava bola ešte desivejšia, a keby sa stala skutočnosťou, doplatil by na to.

„Radšej skoč,“ vravel si. „No tak, ty zbabelec. Skoč už.“

Rýchlo sa vrátil k previsu, lebo keď sa šuchtal, hromadil sa v ňom strach. Chcel ísť čo najrýchlejšie, mať už za tým, uistiť sa, že to dokáže. Ak sa mu podarí začať, zvyšok bude malina. Bude len pridávať výšku. Odkopol topánky, vyzliekol si tričko a džínsy a nechal ich na kôpke na kameňoch.

Keď znovu zahrnelo, palcom a ukazovákom si chytil nos – áno, ako malé dieťa, no keďže bol sám, nezáležalo mu na tom – a znovu prehovoril.

„Nie som sráč.“

Keďže si držal nos, jeho hlas znel vyššie a dievčenskejšie. Posledný raz sa pozrel na vodu pod sebou, zatvoril oči, ohol kolená a skočil z previsu.

Nebol to ktovieaký pád. Tolko sa obával, no trval len chvíľu. Dopadol bezbolestne, nepríjemne ho prekvapila len chladná voda. Klesol až ku dnu – voda mu nerobila žiadne problémy,

plával rád, len nerád skákal – a čakal, kedy pod nohami ucíti hladký, studený povrch kameňa.

Nepocítil ho. Namiesto neho sa nohami dotkol niečoho čudného, akéhosi predmetu, mäkkého a zároveň tvrdého. Vyľakane sa odtiahol. Nech to už bolo čohokoľvek, nepatrilo to sem. Otvoril oči, zažmurkal, keď ho v nich zaštipala voda, a vtedy zbadal mŕtvolu muža.

Mŕtvy sedel takmer vzpriamene, chrbtom sa opieral o kameň a nohy mal vystreté k nemu. Hlava sa mu nakláňala nabok, akoby ho zmorila únava. Svetlé vlasy mu povievali v prúde, ktorý Jace vytvoril. V prameňoch mu odstávali od hlavy a tancovali v tmavej vode. Vrchnú peru mal zvlnenú, akoby sa smial s vycerenými zubami. Bol to zlovestný úsmev, výsmešný. Nohy mal zviazané povrazom, na ktorom visela stará činka.

Jace sa pár sekúnd vznášal ani nie dva metre nad ním. Mal pocit, akoby ho od výjavu čosi oddeľovalo – možno práve preto, lebo sa na mŕtvolu pozeral cez nejasnú clonu vody. Akoby si toho mŕtveho muža na dne len vymyslel. Až keď pochopil, prečo sa mužova hlava nakláňa nabok, zaplavila ho hrôza, ktorú mal pocítiť už pri prvom pohľade. Muž mal podrezané hrdlo. Rana bola taká široká, že mu cez ňu prúdila voda ako cez kanál. Keď ju Jace zbadal, horúčkovito a nemotorne sa pokúsil vyplávať. Hoci nebol ani päť metrov pod hladinou, myslel si, že sa nedokáže vynoriť, že sa tu utopí a jeho telo bude navždy plávať vedľa mŕtvoly.

Keď sa vynoril nad hladinu, ihneď sa snažil volať o pomoc. Výsledok vôbec nestál za to – nadýchol sa vody, dusil sa ňou, zdalo sa mu, že sa topí, a nedokázal dostať do pľúc vzduch. Napokon zalapal po dychu a vyplul vodu, ktorú mal v ústach.

Vodu, čo sa dotkla mŕtveho muža.

Zdvihol sa mu žalúdok a rýchlo odplával preč. Vzápätí si uvedomil, že sa pobral zlým smerom – k príkrým stenám, po ktorých sa nedalo vyliezť. Spanikáril a obrátil sa. Pohľad mu spočinul na nízkych skalách. Vo vzduchu sa ozývalo hrmenie.

Ponoril sa a poriadne zabral. Keď sa prvýkrát pokúsil vytiahnuť z vody, zradili ho ruky a spadol naspäť tak prudko, že sa mu znovu ponorila hlava.

No tak, Jace! Poď von, von, musíš sa dostať von...

Druhý pokus bol úspešný, pristál na bruchu. Tiekla z neho voda z lomu a znovu sa mu dostala do úst. Kvapkala mu z pier. Opäť si predstavil, ako prúdi cez ranu v mužovom krku. Naplo ho a vyvracal sa na skalú. Hrdlo a nos ho pálili. Nemotorne sa odplazil preč od vody, akoby sa bál, že sa mŕtvy po ňom nachiahne, chytí ho za nohu a vtiahne späť.

„Doriti,“ zašepkal. Hlas sa mu chvel a celý sa triasol. Keď sa uistil, že sa mu už nepodlomia nohy, neisto sa postavil. Studená voda ho v prudkom búrkovom vetre štípala na koži. Prekrížil ruky cez prsia a hlúpo si pomyslel: *Zabudol som si uterák*. Až vtedy si uvedomil, že vyšiel z vody na nesprávnej strane lomu. Kôpku oblečenia nechal na druhej strane.

To hádam nie, pomyslel si a poobzeral sa po príkrych stenách, ktoré obklopovali túto stranu lomu. Nebude ľahké vyliezť po nich. Vlastne si nebol istý, či sa po nich vôbec dá vyliezť. Nad sebou videl len zvislý hladký kameň. Nižšie pod lomom sa nachádzal útes, z ktorého sa dalo prejsť na miesto porastené kríkmi a trnám. Keby sa vybral tadiaľ, musel by kráčať pomaly, a bez topánok a nohavíc by to bolo bolestivé. Ako najrýchlejšie riešenie mu pripadalo jednoducho skočiť do vody a preplávať na druhú stranu.

Pozrel na kôpku oblečenia. Ležala tak blízko, že by na ňu dohodil kameňom. Vo vrecku džínsov mal mobil.

Musím zohnať pomoc, uvažoval. *Musím sem niekoho rýchlo priviesť*.

No ani sa nepohol. Predstava, že by sa mal znova vrátiť do vody... Zahľadel sa do temných zelených hlbín. Vyzerali tmavšie ako kedykoľvek predtým. Zrazu vodu ožiaril silný blesk. Búrka sa rýchlo blížila.

„Neublíži ti,“ ubezpečoval sa a pomaly sa približoval k vode. „Nevstane z mŕtvych a nechytí ťa.“

Pri tých slovách si uvedomil niečo, čo mu pri zúfalom pokuse dostať sa z vody uniklo – nie, ten muž neožije, ale zároveň ešte nie je mŕtvý veľmi dlho. Jeho vlasy, oči, zvlínená pera odhaľujúca zuby... dokonca aj koža okolo rany na krku sa ešte nezačala rozkladať. Jace si nebol istý, koľko času musí prejsť, aby došlo k rozkladu, ale asi nie veľa.

Nie je tam tak dlho...

Tentoraz sa pri zahrnutí strhol. Rozhliadol sa po lome, pohľadom prešiel po hrebeňoch kamenných stien. Zisťoval, či ho niekto nepozoruje.

Nikto.

Vypadni odtiaľto, prikázal si v duchu, ale nedokázal sa prinútiť skočiť do vody. Nevedel si predstaviť, že by sa znovu ponoril a preplával ponad muža, ktorý má na členkoch priviazanú činku, hlavu naklonenú nabok a podrezané hrdlo. Namiesto toho zamieril k útesu. Tam sa previs z oboch strán spájal – na pravo sa rozprestierala nádrž, z ktorej práve vyliezol, naľavo bola ďalšia. Okrem druhej nádrže mal po ľavej ruke aj takmer desať metrov vysokú skalú, z ktorej plánoval skočiť, aby sa pripravil na skok zo Strechy. Na úzkom previse rástlo pár rastlín, no len tie nepríjemné. Zdalo sa, že všetko, čo rastie zo skál, má trne. Keď zaboril nohy do porastu, takmer stúpil na rozbitú fľašu. Urobil pár krokov a trne sa mu zaryli do mäsa. Vystrúhal grimasu, ale postupoval pomaly ďalej. Teplá krv sa mu na nohách miešala so studenou vodou. Z oblohy spadli prvé kvapky dažďa a nad hlavou mu zaburácal hrom. Ozýval sa lomom, akoby mu zem chcela odpovedať.

„Au! Dopekla!“ Podarilo sa mu šliapnúť priamo na trn, ten sa mu zapichol do chodidla a pri ďalšom kroku sa zabodol ešte hlbšie. Postavil sa na jednu nohu, aby si ho vytiahol. Z rany mu vytiekla krv, a vtom začul zvuk motora.

Ako prvé mu napadlo, že prišiel strážnik alebo niekto podobný. To by ho potešilo. Veľmi. Nech by mu už hocijako vynadal za to, že bol v lome, len keby ho odtiaľto dostal. Hodnú chvíľu sa nehýbal, balansoval na jednej nohe, krvácajúce

chodidlo si držal v ruke a počúval. Zvuk motora neutíchal, niekto sa blížil po štrkovej ceste vedúcej k zamknutej bráne.

Vrah sa vracia na miesto činu, pomyslel si a jeho nerozhodnosť sa razom zmenila na hrôzu. Stál uprostred previsu na najviditeľnejšom mieste v celom lome.

Obrátil sa, že sa vráti tam, odkiaľ sem prišiel, no vzápätí zastal. Nemal sa kde ukryť. Kamenná stena bola hladká, nedalo sa za ňu skrčiť. Obrátil sa a zamieril opačným smerom. Brodil sa burinou a nevšimol si trne, čo ho škriabali a zanechávali mu krvavé stopy na hrudi, rukách i nohách.

Motor zrazu zahučal veľmi blízko.

Nestihne sa dostať na druhú stranu. Nie je dosť rýchly.

Jace Wilson sa pozrel do hlbín pod sebou, rýchlo sa pokúsil vybrať si bezpečné miesto na hladine, hoci voda v lome bola taká tmavá, že nevidel, čo ho pod ňou čaká, a potom skočil. Zachvátil ho dvojnásobný strach – nielen ten z výšok, ale najmä z osoby, ktorá sa k nemu blížila.

Tentoraz sa mu zdalo, že padá veľmi dlho, akoby skočil z veľmi vysokého útesu. Myslel na kamene, kúsky pokrúteného kovu a odpad, čo v lome zostali – na všetko, pred čím ho varoval otec. Narazil na vodnú hladinu a rútil sa dolu. Pokúsil sa vzdorovať, no padal prirýchlo, a hoci sa snažil dostať naspäť na hladinu, potopil sa až na dno. Nádrž nebola taká hlboká, ako očakával. Nepristál hladko, nohami narazil na skaly a do chrbtice mu vystrelila pichľavá bolesť. Odrazil sa a pomaly stúpil k hladine. Tentoraz sa nechcel vynoriť príliš nápadne.

Z hlavy mu stiekla voda práve vo chvíli, keď motor stíchol. Auto zastalo. Preplával k vápencovej skale, ktorá mierne vyčnievala a vytvárala úzku štrbinu, kam sa mohol ukryť. Keď k nej doplával, odhodlal sa zdvihnúť pohľad, a vtedy zbadal muža blížiaceho sa k vode. Bol vysoký, mal široké plecia a dlhé svetlé vlasy. Hlavu držal sklonenú, sledoval cestu a Jacea zatiaľ nezbadal. Nad lomom sa kopili búrkové mračná, takže sa v ňom zotmelo, ale pri ďalšom údere blesku si Jace všimol lesknúci sa odznak a uvedomil si, že muž má na sebe uniformu.

Polícia. Nieкто zavolał policajtov alebo už o tom vedeli. Tak či tak, nezáležalo mu na tom. Hlavne že sa tu zjavili. Prišli mu na pomoc. Zhlboka vydýchol a nadýchol sa, aby zakričal o pomoc, no vtom si všimol ďalšie postavy.

Zjavil sa ďalší policajt, ktorý mal tiež svetlé vlasy, ale ostrihané nakrátko ako vojak. Na opasku mu visela zbraň a pred sebou postrkoval muža so spútanými rukami. Ten mal na hlave čiernu kuklu.

Jace potlačil výkrik a stuhol. Nohami a jednou rukou sa zachytil o skalu. Snažil sa nepohnúť. Nedýchať.

Prvý policajt počkal, kým k nemu nepodídu tí dvaja. Stál s rukami zloženými na prsiach a netrpezlivo sledoval, ako sa k nemu poslepiačky potkýna muž v kukle. Ten sa snažil niečo povedať, ale nemohol. Vydával len čudné vysoké zvuky.

Má zapchaté ústa, uvedomil si Jace. Síce nerozumel jeho slovám, ale pochopil, o čo ide – ten muž ich prosil. Bál sa a prosil. Kňučal a vzlykal ako šteňa. Keď ho prvý policajt kopol a muž nepripravený dopadol tvrdo na zem, Jace takmer vykrikoval. Musel si zahryznúť do pery. Druhý policajt, ten, ktorý priviedol muža z auta, si kľakol, jedným kolenom ho potlačil do chrbta a pritiahol si jeho hlavu. Sklonil sa a prihovril sa mu tichým hlasom, takmer šeptom. Jace nepočul, čo vraví. Policajt chvíľu dohovárał mužovi v kukle, potom vystrel ruku a netrpezlivo pokýval prstami. Na niečo čakal. Prvý policajt mu podal nôž. Nie vreckový alebo kuchynský, ale zbraň, akú používajú vojaci. Ozajstný bojový nôž.

Jace videl, ako sa mužova hlava mykla pri jedinom rýchlom pohybe čepel. Nohy sa mu krčovitó zachveli, akoby hľadali miesto, o ktoré by sa mohli oprieť. Muž sa pokúsil zdvihnúť zviazané ruky k hrdlu a zatlačiť si krv späť tam, odkiaľ sa valila spod kukly. Vzápätí ho zhodili zo skaly a on padal rovnako ako Jace. Predbehol aj vlastnú krv – keď dopadal na vodnú hladinu, nad hlavou sa mu vznášal červený oblak.

Pri šplechnutí sa Jace konečne pohol. Teraz, keď zostali tam hore len dvaja a nemalo ich čo rozptyľovať, môžu sa začať roz-

hliadať. A zbadať ho. Vtiahol sa pod previs hlbšie do tmy. Snažil sa vopchať čo najhlbšie a prstami šmátral po skale. Ďalej to už nešlo. Keby sa niekto nachádzal na druhej strane na rovnakej úrovni ako on, ale vo vode, zbadal by ho. No ak tí dvaja zídu tak nízko, jeho úkryt sa zmení na pascu. V takom prípade by nemal kam ujsť. Dych sa mu zrýchlil, prudko po ňom lapal, krútila sa mu hlava a mal pocit, že ho znovu napne na vracanie.

Nevracaj, nevydávaj žiadne zvuky, musíš byť ticho.

Chvíľu nič nepočul. Odídu. Odídu, on sa odtiaľto dostane a napriek všetkému sa dnes vráti domov.

Vtom po prvý raz zreteľne začul jeden z hlasov: „Pozrime sa. Niekto si šiel zaplávať. A rozhodol sa, že tu nechá svoje oblečenie.“

Hlas znel tak prívetivo, až Jace neveril, že prehovoril chlap, ktorý práve spáchal vraždu. Zdalo sa mu to nemožné.

Muž sa odmlčal a druhý mu odvetil: „Že si tu nechal oblečenie, to ešte pochopím. Ale topánky?“

„Po takomto drsnom povrchu musí byť nepríjemné chodiť naboso,“ súhlasil prvý hlas.

Zvláštne pokojné hlasy znovu zmĺkli. Vzápätí sa ozval iný zvuk, cvaknutie kovu. Jace toľkokrát sprevádzal otca na strelnicu, že ho poľahky rozoznal – nabili si zbrane.

Muži krúžili okolo lomu a Jace Wilson, ukrytý dolu pod nimi medzi skalami, sa rozplakal.

2

Len čo si Ethan a Allison ľahli do postele, z rádia sa ozval neosobný robotický hlas hlásiaci meteorologické výstrahy.

Front silných oneskorených jarných búrok spôsobí, že v horách bude aj naďalej husto snežiť... Najhustejšie bude snežiť vo výškach nad dvetisícristo metrov nad morom... Niekoľko centimetrov ťažkého mokrého snehu však očakávame aj vo výške tisícštyristo metrov nad morom v skorých ranných hodinách. Ťažký mokrý sneh na elektrickom vedení môže spôsobiť výpadky elektriny. Sneženie by malo ustať v nedeľu ráno. Napadnúť by malo okolo tridsať až šesťdesiat centimetrov snehu, na severnej a východnej strane svahov aj viac. Horské cesty budú dnes v noci zasnežené a zľadovatené, na niektorých miestach nepriechodné, vrátane priesmyku Beartooth Pass.

„Vieš, čo mám na tebe rada?“ opýtala sa Allison. „Hoci sme sa posledné štyri hodiny pozerali, ako sneží, nevypneš rádio. Veď vieme, čo sa deje.“

„Predpoveď sa môže zmeniť.“

„Hm. Áno. A ľudia zasa spať. Spi už.“

„Vonku musia mať zábavu,“ odvetil Ethan. „Nieкто sa dnes určite rozhodol, že sa ráno vyberie na rýchlu túru a počasie ho

nedobehne. A keďže šlo o rýchlu túru, nepotreboval ani mapu, však?“

Práve pre také rozhodnutia volali Ethana do hôr aj o polnoci. Príčinou toho boli väčšinou oneskorené sezónne búrky po dlhšom období mierneho počasia, ktoré ľudí ukolísalo falošným pocitom bezpečia.

„Kiežby zostal každý hlupák doma,“ poznamenala Allison a pobožkala mu ruku. Posunula sa do príjemnejšej polohy, hlas mala ospalý.

„Aké optimistické želanie,“ prehodil a pritiahol si ju bližšie k hrudi, vychutnávajúc teplo jej tela. Keď dohorel oheň v peci na drevo, v chatke sa rýchlo ochladilo. Na okno neprestajne buchotal prúd mrznúceho dažďa. Na poličke nad posteľou, hneď vedľa rádia hlásiaceho počasie, stála v tichosti vysielacia občianskych rádiostaníc. Táto zima sa vydarila – privolali ich len na jeden zásah. Zimy bývali lepšie ako ostatné ročné obdobia. Väčšina turistov sa v týchto mesiacoch Montane vyhýbala. Ethanovi sa však táto búrka vôbec nepozdávala. Posledný májový deň, prichádzajúce leto, slnečný týždeň a desaťstupňové teploty? Áno, niektorí hlupáci, ktorých Allison spomenula, by sa mohli vybrať do hôr. A keď niekde uviaznu, vysielacia nad hlavou Ethana Serbina zapraská, ožije a pátrací a záchranný tím sa hneď zhromaždí.

„Mám dobrý pocit,“ zamrmlala Allison do vankúša. Zaspávala rovnako rýchlo ako vždy – keby chcela, zaspala by aj na asfaltovej dráhe na letisku.

„Naozaj?“

„Hej. No pre prípad, že sa mýlim, vypni vysielacku. Aspoň frekvenciu hlupákov.“

Usmial sa do tmy, znovu si ju k sebe pritisol a zatvoril oči. Zaspala v priebehu pár minút. Dych sa jej spomalil a prehýbil. Jej nádychy cítil na hrudi. Počul, ako sa mrznúci dážď zmenil na sneh. Dážď prestal buchotať a aj on postupne zadriemal.

Keď sa zapla vysielacka, Allison sa zobudila a zastonala.

„Nie,“ zahundrala. „Nie dnes.“

Ethan vstal z postele a nešikovne vybral vysielaciu z podstavca. Vyšiel zo spálne a prešiel po chladnej podlahe až k prednému oknu. V chatke bolo tma ako v rohu. Len čo zašlo slnko, vypadla elektrina. Nenamáhal sa zapnúť generátor – keďže šli spať, nemuseli aspoň míňať palivo.

„Serbin? Počuješ ma?“ Hlas patrilo šerifovi Yellowstonského parku Claudovi Kitnovi.

„Áno,“ odvetil Ethan a pozrel von na biely svet za tmavou chatkou. „Kto sa stratil a kde, Claude?“

„Nikto sa nestratil.“

„Tak ma nechaj spať.“

„Máme tu šmyk. Niektorí sa pokúšali prejsť cez priechod, práve keď sme ho chceli zatvoriť.“

Myslel tým priesmyk Beartooth na hlavnom ťahu 212 medzi mestami Red Lodge a Cooke City. Cesta Beartooth Highway, čiže cesta číslo 212, bola jedna z najkrajších a najnebezpečnejších v krajine. Tvorili ju prudké serpentíny, ktoré sa vlnili medzi Montanou a Wyomingom a vrcholili vo výške až tritisíc metrov nad morom. V zime na celé mesiace cestu uzatvárali a neotvorili ju skôr ako na začiatku mája. Jazda po nej si vyžadovala ostražitosť aj v tom najkrajšom počasí, no v tejto snežnej búrke a tme? Veľa šťastia.

„Dobre,“ odvetil Ethan do vysielacky. „Prečo ma potrebujete?“ So svojím tímom zasahoval, keď sa niekto stratil. No situácie, keď došlo k šmyku alebo k nejakému škaredému pádu auta, ako ich nazýval Claude, si vyžadovali skôr pomoc záchranárov – alebo obhliadačov mŕtvol – a nie pátraciu a záchranú službu.

„Vodička, ktorá si povedala, že je fajn nápad tadiaľto prejsť, tvrdí, že mierila k vám. Priviezla ju horská služba. Sedí mi tu na pluhu. Chceš sa ňou rozprávať?“

„Išla za mnou?“ zamračil sa Ethan. „Kto je to?“

„Volá sa Jamie Bennettová,“ odvetil Claude. „A na ženu, čo práve takmer spadla s požičaným autom z hory, nevyzerá, že je jej to ktovieako ľúto.“

„Jamie Bennettová?“

„Správne. Poznáš ju?“

„Hej,“ odpovedal zmätene Ethan. „Áno, poznám ju.“

Jamie Bennettová bola profesionálna osobná strážkyňa. Okedy Ethan odišiel zo vzdušných síl, pôsobil ako súkromný inštruktor a učil civilistov a vládne skupiny, ako prežiť v divočine. Jamie patrila do skupinky, ktorú učil pred rokom. Oblúbil si ju, bola šikovná, zdatná a trochu namyslená, ale nechápal, prečo by za ním šla cez priesmyk Beartooth v snehovej búrke.

„Čo má za lubom?“ opýtal sa Claude Kitna.

Ethan nepoznal odpoveď.

„O chvíľu som tam,“ povedal. „A zistím to.“

„Rozumiem. Dávaj si pozor. Vonku je nebezpečne.“

„Dám. Vidíme sa, Claude.“

Vrátil sa do spálne. Allison sa oprela o lakeť a premerala si ho v tme, keď sa začal obliekať.

„Kam ideš?“

„Do priesmyku.“

„Niektó sa pokúsil odísť od vraku auta?“

K takej situácii už raz došlo. Ľudia panikárili, keď mali zostať na jednom mieste, takže sa namiesto toho rozhodli zísť dolu po hlavnom ťahu a v snehovej fujavici zišli z cesty. Stratíť hlavnú cestu sa môže zdať nemožné, no v noci počas snehovej búrky v Skalnatých vrchoch je to jednoduché.

„Nie. Jamie Bennettová sa pokúsila prejsť priechodom.“

„Tá federálna policajtká? Z minulej jari?“

„Áno.“

„Čo robí v Montane?“

„Povedali mi, že mierila ku mne.“

„Uprostred noci?“

„To mi povedali,“ odvetil.

„Niečo nie je v poriadku,“ poznamenala Allison.

„Neboj sa, som si istý, že je.“

No keď vyšiel z chatky a vykročil v zavýjajúcom bielom víchre k snežnému skútru, uvedomil si, že nie je.

Nočnú krajinu nezahaľovala úplná tma len vďaka čaru napadaného snehu. Ten pohlcoval svetlo z hviezd a mesiaca a odrážal ho v podobe modrej aury. Claude Kitna neklamal – vietor neúnavne zavýjal, dul zo severu a severovýchodu v prudkých nárazoch a prinášal so sebou hustý mokrý sneh. Ethan šiel na skútri sám a jazdil pomaly, hoci cestu 212 poznal rovnako dobre ako ostatní, čo tu hore bývali, a strávil na nej viac hodín v zlom počasí ako väčšina z nich. Práve preto šiel nízkou rýchlosťou aj napriek tomu, že veľký skúter by zvládol vyššie. V mnohých záchranných akciách, čo sa napokon zmenili na hľadanie mŕtvoly, na ktorých sa zúčastnil, sa objavili snežné skútre, terénne vozidlá a namyslení vodiči, čo si mysleli, že ich vozidlo je navrhnuté tak, aby si poradilo s prírodnými živlami. Pri výcviku po celom svete sa naučil jednu vec – a túto múdrosť si vtlačil do hlavy tu doma v Montane: spoliehať sa, že nejaký stroj zvládne prírodné živly, je návod na katastrofu. Živlom by sme sa mali s rešpektom prispôbovať, nie snažiť sa ich skrotiť.

Trvalo mu hodinu, kým prešiel úsek, ktorý mu väčšinou zabral len dvadsať minút. V priesmyku Beartooth ho privítali oranžové svetlice. Okolité štíty sa vďaka nim zmenili na siluety na nočnej oblohe. Na ceste parkoval snežný pluh a policajné auto. Čierny Chevrolet Tahoe stál nabúraný vo zvodidle. Ethan si skúmavo premeral jeho polohu – nebezpečne sa nakláňal na jednu stranu – a pokrútil hlavou. Chýbal len kúsok. Keby sa jej to stalo na serpentíne, auto by skončilo na dne priepasti, kde by sa roztrieštilo o skaly.

Zaparkoval snežný skúter a sledoval, ako sa v tmavých dolinách pod ním krútia snehové vločky osvetlené oranžovým svetlom svetlíc. Premýšľal, či tam vonku v divočine nie je niekto, o kom nevedia, niekto, kto nemal toľko šťastia ako Jamie Bennettová. Pri vinúcom sa hlavnom ťahu stáli vysoké tenké palice, značky, ktoré pomáhali vodičom pluhov pri manévrovaní, keď sneh premenil cestu na hádanku pre slepých. V smere vetra sa pri značkách nahromadilo už viac ako šesťdesiat centimetrov snehu a v závejoch až deväťdesiat.

Dvere spolujazdca na pluhu sa s buchotom otvorili. Kým Ethan vypol motor, Jamie Bennettová vystúpila z vozidla do snehu. Šmykla sa, a keby sa nechytla kľučky, skončila by na zadku.

„V akej posratej krajine to bývaš, keď v posledný májový deň tu zúri snehová búrka, Serbin?“

Bola takmer rovnako vysoká ako on, svetlé vlasy jej vytŕčali z lyžiarskej čapice a modré oči slzili pre ostrý vietor.

„Vieš, že existuje aj predpoveď počasia?“ opýtal sa. „Je to taká novinka, zatiaľ len v štádiu pokusu, ale raz za čas stojí za to vypočúť si ju. Napríklad pred tým, ako sa človek rozhodne prejsť uprostred noci horským priesmykom.“

Usmiala sa, podala mu ruku v rukavici a on jej ju zovrel.

„Počula som predpoveď, ale myslela som si, že tú búrku porazím. Neboj sa, zachovávam si pozitívny prístup,“ ubezpečila ho.

To bola jedna zo siedmich priorít prežitia vo voľnej prírode, o ktoré sa Ethan podelil na kurze, ktorého sa Jamie zúčastnila. Vlastne to bola prvá priorita.

„Som rád, že si si zapamätala, čo som ťa naučil. A čo tu robíš?“

Claude Kitna ich so záujmom sledoval. Stál v primeranej vzdialenosti, ale nie tak ďaleko, aby ich nemohol počuť. Vyššie na ceste sa objavili predné svetlá ďalšieho pluhu, ktorý sa vracal od zatvorenej a zamknutej brány priesmyku. Po hlavnom ťahu Beartooth Highway sa už nedalo prejsť. Horský priechod otvorili prvýkrát túto sezónu len pred štyrmi dňami. Minulý rok bol zatvorený do dvadsiateho júna. V súčasnosti sa dalo do voľnej prírody dostať jednoduchšie ako kedykoľvek predtým, ale to ešte neznamenalo, že sa zmenila – zostávala divočinou.

„Mám pre teba návrh,“ odvetila Jamie. „Teda skôr prosbu. Možno sa ti nebude pozdávať, ale mohol by si ma aspoň vypočúť.“

„Začína sa to dobre,“ prehodil Ethan. „Každá pracovná ponuka, ktorá príde uprostred fujavice, musí stáť za to.“

Vtedy ešte žartoval. Tam vo vetre, v snehu a vo svetle oranžových svetlíc to bol preňho len žart. Keď si o niekoľko týždňov neskôr v slnku a dyme spomenul na túto vetu, po chrbte mu prebehol mráz.

3

Keď sa vrátili do chatky, Allison už rozložila v peci oheň.

„Mám zapnúť generátor?“ opýtala sa. „Aby sme si mohli zasvietiť?“

„Netreba,“ odvetila Jamie.

„Dáte si aspoň kávu, aby ste sa trochu zohriali?“ ponúkla ju Allison.

„Dala by som si skôr bourbon alebo dačo podobné. Ak máte.“

„Takže, ako som vravela – spravím vám kávu,“ prehodila Allison s úsmevom, naliala do hrnčeka s horúcou kávou trochu whisky Marker's Mark a podala ho Jamie. Tá si zatiaľ vyzliekla bundu aj rukavice a oprašovala zo seba sneh, ktorý na podlahe pred pecou vytvoril mláčku vody.

„To je ono. Ďakujem. Vonku je ako na severnom póle. Naozaj tu bývate celý rok?“

Ethan sa usmial. „Áno.“

Allison ponúkla hrnček horúcej kávy aj Ethanovi, ten ho vďačne prijal a zohrieval si na ňom ruky. Napriek kvalitným rukaviciam si vietor vždy našiel cestu ku kĺbom. Allison mu hľadela do očí a hľadala v nich dôvod, prečo im snehová búrka

priviala do chatky túto ženu. Nenápadne pokrútil hlavou. Pochopila, že ani on netuší.

„Krásna chatka,“ pochválila ich domov Jamie a odpila si z kávy s whisky. „Postavili ste si ju sami?“

„Áno. S trochou pomoci.“

„Dali ste jej aj nejaké meno? Ako keď sa nazývajú ranče?“

Usmial sa. „Nie je to ranč. Ale voláme ju Ritz.“

„Na názov známeho hotela sa mi zdá príliš prostá.“

„To bol náš úmysel,“ poznamenala Allison. „Má to byť vtip.“

Jamie na ňu pozrela a prikývla. „Mimochodom, ospravedlňujem sa. Nechcela som vám sem vtrhnúť takto v noci a uprostred búrky. Prepadnúť Ritz.“

„Asi je za tým dačo dôležité,“ podotkla Allison. Na sebe mala voľné tepláky a užšie tričko s dlhými rukávmi. Nohy mala bosé a Jamie Bennettová ju prevyšovala aspoň o pätnásť centimetrov. Tá búrka Allison neznepokojila – narodila sa v Montane ako dieťa tretej generácie, dcéra rančera –, ale Ethan vycítil, že Jamin príchod áno. A nie preto, lebo prišla uprostred noci. Allison bola zvyknutá na podobné veci.

„Áno, je.“ Jamie sa obrátila naspäť k Ethanovi. „Ešte organizuješ tie letné kurzy?“

„Cez leto pracujem s deťmi,“ prikývol. „S ostatnými až od septembra. V lete sa venujem len deťom.“

„Veď na to sa pýtam.“

Zdvihol obočie. Ethan spolupracoval so sociálnymi kurátormi z celej krajiny, prijímal deti, ktoré mali skončiť v nápravných zariadeniach, a namiesto toho ich bral do hôr. Áno, organizoval kurzy prežitia, ale nielen to. Nebol to jeho nápad, podobné programy vznikali po celej krajine.

„Mám pre teba jedno dieťa,“ pokračovala. „Dúfam, že sa ho ujmeš.“

V peci zapukotalo poleno a oheň za sklennými dvierkami vzbĺkol.

„Máš pre mňa dieťa,“ zopakoval. „To znamená... že máš svedka.“

Prikývla. „Správne.“

Sadol si k peci a ona urobila to isté. Allison zostala tam, kde bola. Opierala sa o kuchynskú linku a sledovala ich.

„Prečo ho chceš dať mne?“

„Lebo jeho rodičia odmietajú tradičný spôsob ochrany svedkov.“

„Myslel som si, že práve ty sa zaoberáš netradičnými spôsobmi ochrany svedkov.“ Ethan si spomenul, že Jamie kedysi pracovala vo federálnej policajnej službe U. S. Marshals, ale odišla a začala sa venovať ochrane ľudí – slušne platenej práci súkromnej osobnej strážkyne.

Zhlboka sa nadýchla. „Nemôžem ti prezradiť viac. Rozumieš? Pokúsím sa ti to čo najlepšie vysvetliť, ale nemôžem ti povedať všetky detaily, ktoré by si rád počul.“

„Dobre.“

„Chlapec je... je viac ako rozhodujúco dôležitým svedkom. Má neskutočnú hodnotu. Čelím však situácii, že on a jeho rodičia vôbec nedôverujú našim zákonom. Majú na to dobrý dôvod. Chlapec sa ocitol v nebezpečenstve. Vo veľkom nebezpečenstve. Rodičia s ním chcú zostať, vyhnúť sa programu na ochranu svedkov a všetko mať pod kontrolou. Preto som do hry vstúpila ja. Ale...“

Odmlčala sa. Ethan minútu počkal, no keď nič nedodala, oslovil ju: „Jamie?“

„Nedarí sa mi,“ dodala potichu. „Mohla by som ti klamať a aj som chcela. Chcela som ti povedať, že jeho rodina si ma nemôže dovoliť. To je v podstate pravda. No ja by som toho chlapca chránila aj zadarmo, keby som mohla, Ethan. Naozaj. Ničomu inému by som sa nevenovala...“

Znovu sa odmlčala, zhlboka sa nadýchla, a potom pokračovala: „Sú to profíci.“

„Kto?“

„Tí, čo ho hľadajú.“

Allison sa odvrátila vo chvíli, keď jej chcel Ethan pozrieť do očí.

„Tak prečo si prišla za mnou?“ vyzvedal. „Veď si v tom lepšia ako ja.“

„Ty ho dostaneš preč z hľadáča. Úplne. V tom spočíva ich slabina. Kým je v blízkosti mobilu, bezpečnostnej kamery, počítača či hlúpej videohry, mám pocit, že sa k nemu dostanú. Ale tu... tu by sa stal len ihlou v kope sena – v nekonečnej prírode.“

„Ako my ostatní,“ poznamenal Ethan.

„Áno. Rozhodnutie je len na tebe. Bola som zúfalá, ale potom som si spomenula na teba. Spočiatku sa mi ten bláznivý nápad zdal neuskutočniteľný. No keď som sa s ním začala zaoberať...“

„Keď ste sa začali zaoberať Ethanom?“ opýtala sa Allison. Obaja sa k nej obrátili.

„Sčasti aj ním,“ pokojne odvetila Jamie Bennettová. „Najprv som sa však zaoberala tým, či sa to všetko dá uskutočniť. Či by sa nám podarilo, aby chlapec na celé leto zmizol. Teraz nie je v situácii, ktorej sa jeho rodičia tak obávajú, neskrýva sa v nejakom útočisku v cudzom meste, vystrašený na smrť. Veľmi dobre viem, aký ten chlapec je. Čo má rad, čo ho zaujíma, pri čom by sa uvoľnil. No teraz to nedokáže. Má však rád dobrodružstvá. Príbehy o prežívaní v divočine. Preto som si spomenula na teba, Ethan. Jeho rodičom som predostrela svoj návrh, porozprávala som im o tebe a zrejme som ich presvedčila. A teraz som tu, aby som presvedčila aj teba.“

„Nemali ste to urobiť opačne?“ podotkla Allison. „Najprv objasniť svoj plán nám a až potom o ňom presviedčať chlapca a jeho rodičov?“

Jamie si ju chvíľu premeriavala a potom nebadane prikývla. „Chápem, prečo sa tak cítite. V skutočnosti sa však snažím obmedziť počet ľudí, ktorí vedia, že ten chlapec existuje. Keby som najprv informovala vás a rodičia by s tým nesúhlasili, tak by v Montane zostali ľudia, ktorí by o ňom zbytočne vedeli. S takým prístupom by som riskovala.“

„Máš pravdu,“ prikývol Ethan. „Ale aj Allison má pravdu.“

Nejde len o to, aby si mňa či nás oboch presvedčila. Budú tu aj iné deti. Deti, ktoré by sa preňho mohli dostať do nebezpečenstva. A ja za ne ponesiem zodpovednosť.“

„Uisťujem ťa, že by som o tejto možnosti neuvažovala, keby som mala pocit, že tým ohrozím ostatné deti. Po prvé, ešte pred tým, ako sem ten chlapec príde, urobíme dojem, že zmizol z povrchu zemskeho. Viem, ako to zariadiť. Prihlásim ho na tvoj kurz pod falošným menom. Ani ty nebudeš vedieť, ako sa volal predtým. A ani sa nepokúsiš zistiť to.“

Ethan prikývol.

„A po druhé,“ pokračovala, „vieme, koho si máme všímať. Vieme, koho ten chlapec ohrozuje. Ak sa... ak sa pohnú zo svojej základne, dozviem sa to. Nedostanú sa do Montany bez toho, aby som o tom nevedela. Len čo sa pohnú, zabezpečím celej skupine úplnú ochranu. Všetkým.“

Ethan mlčal. Jamie sa k nemu sklonila.

„Ak chceš počuť môj názor, myslím si, že chlapec potrebuje, aby si ho naučil, ako prežiť. Nejde len o to, že sa tu ukryje, Ethan. To, čím prešiel, na ňom zanechalo stopy, hoci sa snaží vydržať. Bojí sa. Ty mu však dodáš silu. Viem to, lebo som tým s tebou prešla aj ja.“

Ethan prešiel pohľadom z Jamie na Allison, ale z jej očí sa nedalo vyčítať, čo si myslí. Rozhodnutie nechávala na ňom. Pozrel späť na Jamie.

„Počúvaj, Ethan,“ pokračovala, „neprišla som sem z rozmaru, ale nebudem na teba ani tlačiť. Hovorím ti, ako sa veci majú, a žiadam ťa o pomoc.“

Ethan sa od nej odvrátil a pozrel von oknom. Vonku sa ešte vždy chumelilo a na obzore nebolo ani stopy po úsvite. V odraze skla videl, ako Allison a Jamie čakajú, čo povie. Jamie sa mu zdala viac frustrovaná ako Allison, lebo tá vedela, že Ethan sa nevie rozhodovať rýchlo a myslí si, že práve unáhlené rozhodnutia môžu dostať človeka do vážnych problémov. Sedel, popíjal kávu a sledoval ich v odraze. Okno ožarovalo svetlo z lampáša a za ním vírili snehové vločky. Aké

krásne záhadné je sklo – pod správnym uhlom vidieť, čo je za ním aj pred ním.

„Myslíš, že ak bude všetko pokračovať tak ako doteraz, zabijú ho?“ prehodil.

„Áno.“

„A čo urobíš, ak nebudem súhlasiť?“

„Dúfam, že budeš...“

„Viem, v čo dúfaš. Pýtam sa ťa, čo urobíš, ak poviem nie.“

„Pokúsim sa nájsť podobný program, aký vedieš ty. Niekoľko, kto ho dostane preč z hľadáčika, niekoho, kto ho dokáže ochrániť. No nepodarí sa mi nájsť nikoho, komu verím tak ako tebe, nikoho, za koho sa môžem osobne zaručiť. A to je pre mňa dôležité.“

Ethan sa odvrátil od okna a pozrel jej priamo do očí.

„Naozaj ho nebudú prenasledovať až sem? Naozaj to dokážeš zaručiť?“

„Na sto percent.“

„Nič sa nedá zaručiť na sto percent.“ Vstal a ukázal rukou k tmavej miestnosti za nimi. „Máme tu hosťovskú spálňu. Vezmi si zo stola baterku a cíť sa tu ako doma. Porozprávame sa ráno.“

Jamie Bennettová si ho neveriacky premerala. „Neodpovieš mi?“

„Idem sa vyspať,“ odvetil, „a potom ti odpoviem.“

Keď Ethan s Allison osameli v tmavej spálni a ich šepot prehlušovalo len kvílenie vetra, zvažili, s akými najlepšími a najhoršími scenármi by mali rátať. Zdalo sa, že v kategórii „najhorších scenárov“ bolo oveľa viac možností.

„Povedz mi, čo si myslíš, Allison. Aký máš na to názor?“

Chvíľu mlčala. Ležali v posteli tvármi k sebe a on ju jednou rukou objímal okolo pása. Cítil, ako mu pri nádychoch a výdychoch pod rukou stúpajú a klesajú jej pevné svaly. Tmavé vlasy sa jej rozprestierali po vankúši a štekli ho na líci.

„Nemôžeš ju odmietnuť,“ vyhlásila napokon.

„Myslíš, že by sme mali súhlasiť?“

„To som nepovedala.“

„Tak mi to vysvetli.“

Zhlboka sa nadýchla. „Nemôžeš odmietnuť. Sledoval by si každé noviny, či sa v nich náhodou neobjaví titulok o chlapcovi, ktorý zmizol alebo zomrel. Volal by si Jamie a dožadoval sa nových informácií, ktoré by ti nemohla poskytnúť. Celé leto by si sa zaoberal myšlienkami, či si ho nevystavil nebezpečenstvu tým, že si ho pred ním neochránil. Však?“

Neodpovedal.

„Veríš tomu,“ dodala. „A tak je to správne.“

„Či verím jej príbehu? Pravdaže.“

„Nie,“ pokrútila hlavou, „veríš, že mu môžeš pomôcť. Že keď sa vráti späť do normálneho sveta, aby im čelil, bude pripravenejší ako predtým. Pred tým, ako ťa stretne.“

„Myslím, že moje rady fungujú,“ prehodil Ethan. „Niekedy fungujú.“

„Viem, že áno,“ zašepkala.

Allison rozumela jeho kurzu už od začiatku. Alebo aspoň chápala, ako mu na ňom záleží. Ethan veril, že jeho rady fungujú. A to bol dôležitý začiatok. Mnohí ľudia, s ktorými sa o programe rozprával, pochopili jeho teóriu, ale nie dušu. Možno si za to mohol sám. Možno to nedokázal poriadne vysvetliť, možno sa to nedalo vysvetliť, len pocítiť. Možno musíte mať šestnásť, tvrdohlavého, s ničím nespokojného otca, za sebou dlhý trest v polepšovni a tušiť, že vás čakajú ešte dlhšie tresty na oveľa horších miestach, a potom prísť do krásnych, ale hrôzostrašných hôr, bezradný a nemotorný, nájsť tam vonku niečo a uchovať si to v sebe na časy, keď vás pošlú naspäť. Na časy, keď zmiznú hory a namiesto mrazivého vzduchu budete dýchať výfukové plyny, a stres, ktorému budete čeliť, sa nebude dať vyriešiť dĺžkou lana pri zoskoku s padákom a schopnosťou uviazať so zatvorenými očami ten správny uzol. Ak vtedy nájdete to, čo ste si so sebou odniesli, a budete to držať ako sviečku sebavedomia v tme, dokážete aj nemožné. To Ethan vedel. Sám tým prešiel.

Takže si sa naučil rozložiť oheň, poznamenal Ethanov otec, keď mu rozprával o svojej skúsenosti, no nedokázal mu vysvetliť, ako sa pri tom cítil. Áno, naučil sa rozložiť oheň. No čo mu to dalo, akú sebadôveru nadobudol spolu s touto zručnosťou a aký rešpekt prechovával k horám... Tieto pocity nedokázal opísať. A ich dôsledky mohol len ukázať – od šestnástich nemal žiadne problémy so zákonom, vybudoval si vynikajúcu kariéru vo vzdušných silách a získal niekoľko stužiek, medailí a vyznamenaní. To všetko sa skrývalo v plameňoch prvého ohňa, ktorý založil, ale ako to mal niekomu vysvetliť?

„Takže smelo do toho,“ dodala Allison. „Zajtra ráno jej povieš, že súhlasíš.“

Namiesto prikývnutia sa jej opýtal: „Čo sa ti na nej nepozdáva?“

„Nikdy som nepovedala, že sa mi nepozdáva.“

„Pýtam sa ťa znovu. Dúfam, že tentoraz mi odpovieš.“

Allison vzdychla a oprela si mu hlavu o hrud'. „Zišla z cesty uprostred snehovej búrky.“

„Prekáža ti, že je zlá vodička?“

„Nie, prekáža mi, že sa ponáhľa a robí chyby.“

Ethan sa odmlčal. Jej postreh ho zaujal. Na prvý pohľad sa zdal neférový, kritický a tvrdý, no ona len využila poznatky, ktoré on toľké roky učil. Na správnych rozhodnutiach sa dá postaviť celý vzorec. A rovnako aj na nesprávnych.

„Len na to nezabúdaj, keď jej sľúbiš, že to urobíš,“ podotkla.

„Takže to urobím?“

„Hneď bolo jasné, že áno, Ethan. Potrebuješ to v sebe iba spracovať. Musíš presvedčiť sám seba, že je to správna voľba.“

„A ty vravíš, že nie je?“

„Nie. Vravím, že naozaj netuším, čo z toho bude. No viem, že budeš súhlasiť.“

Napokon konečne zaspali a Ethan ráno oznámil Jamie Bennetovej, že tu prácu vezme. Potom spolu vybavili odťahovú službu, ktorá sa postarala o poškodené požičané auto. *Bola to len chybička*, vravel si v duchu, a tá nič neznamená.

No po Allisoninom varovaní nedokázal zabudnúť, že prvé, čo mu Jamie po svojom nečakanom príchode uprostred noci povedala, bolo, že hoci počula predpoveď počasia, rozhodla sa ignorovať ju, lebo bola presvedčená, že tú búrku zvládne.

Vysoko v priesmyku Beartooth zatiaľ rinčali reťaze a rachotili navijaky, keď odťahová služba vyťahovala túto chybičku zo snehových závejov.

4

Ian nebol v službe, keď za ním prišli, ale ešte vždy mal na sebe uniformu a pri sebe zbraň, a to väčšinou ľudí ohúrilo. Odznak na hrudi a pištoľ za opaskom? Odkedy ukončil akadémiu, v takých situáciách sa cítil neskutočne mocne. Ešte vždy si pamätal, ako si prvý raz obliekol uniformu. Pripadal si ako sám gladiátor.

Len do mňa, sráči, pomyslel si vtedy a aj po rokoch mu tá pýcha zostala. Uvedomoval si však, že nie je nedotknuteľný – neskôr sa zúčastnil na mnohých policajných pohreboch, podal si ruky s mnohými nesprávnymi ľuďmi a zaplatil takým, ktorým nemal –, ale aj s plynúcimi dňami a hodinami sa v uniforme cítil rovnako mocne. A ľudia si ho všímali. Niektorí ho rešpektovali, iní sa ho obávali, ďalší ho otvorene nenávideli, ale vždy si ho všímali.

Na bratoch Blackwellovcoch ho najväčšmi znepokojovalo, že si ho nevšímali. Odznak pre nich neznamenal nič, zbraň ešte menej. Premerali si vás nevýraznými modrými očami, preskúmali, čo máte pri sebe, a nedali na sebe nič znať. Pozerali na vás ľahostajne. Takmer znudene.

Keď zaparkoval, všimol si ich pikap. Čierny Ford F-150 s tó-